चाणां जन्म वेद । नाहोरात्रेष्वार्त्तिमार्च्छति" [९] इति ॥

तदसदेव सन्मनोऽकुरुत स्यामिति प्रथमभावि परमात्मनो यन्मनः पूर्व्वमुक्तं तदेतन्मनः प्रशंसति। "असतोऽधि मनोऽसृज्यत। मनः प्रजापतिमसृजत। प्रजापतिः प्रजा असृजत। तद्वा इदं मनस्येव परमं प्रतिष्ठितम्। यदिदं किञ्च। तदेतच्छ्रोवस्यसन्नाम ब्रह्म" इति। यत्किञ्चिदिदं जगदिदानीं दृश्यते तदिदं सर्व्वं मूलकारणे मनस्येव सम्यक् प्रतिष्ठितं सत् सङ्कल्पाधीनादसतः सृष्टिस्थितिप्रलयाः। तदेतत्सङ्कल्पितमर्थं मनः श्रोवस्यसन्नामकं ब्रह्म। यदुत्तरोत्तरदिने वसीयोऽतिशयेन श्रेष्ठं श्रोवस्यसं द्विविधं हि ब्रह्म, सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्येवं लक्षणं सजातीयविजातीयस्वगतभेदरहितत्वात् निजस्वरूपमात्रे पर्य्यवसितं सर्व्वजनैकरूपमेकं ब्रह्म। अत एव तदेतच्छ्रोवस्यसं न भवति। निर्विकारत्वेन तस्य स्रष्टृत्वाभावात् तदेव सर्व्वं सृष्टिगोचरशक्तियुक्तम्। सत् सोपाधिकत्वेनान्यत् ब्रह्म भवति। सङ्कल्पपरम्परया प्रतिक्षणमुत्तरोत्तराधिकजगत्स्रष्टृत्वात् ईदृक् ब्रह्मरूपत्वात् मनः प्रशस्तम् ॥

तदेतद्वृत्तान्तवेदनं प्रशंसति। "व्युच्छन्ती व्युच्छन्त्यस्मै वस्यसी वस्यसी व्युच्छति। प्रजायते प्रजया पशुभिः। प्र परमेष्ठिनो मात्रामाप्नोति। य एवं वेद" [१०] इति। यथोक्तं ब्रह्म सृष्टिप्रकारं विदित्वोपास्ते। अस्मै वेदित्रे प्रतिदिनं प्रभातं कुर्व्वन्ति। देवता पुनः पुनरधिकश्रेयस्करा सतो प्रभातं करोति। दिने दिने श्रेयोऽवर्द्धत इत्यर्थः। इह लोके प्रजापशुसम्पन्नः